

Dokumentas atspausdintas iš teismų praktikos paieškos sistemos INFOLEX. Praktika
(www.teismupraktika.lt)

Kortelė:

2331026_RegNr_e2-709-407/2025

<http://www.infolex.lt/tp/2331026>

Civilinė byla Nr. e2-709-407/2025

Teisminio proceso Nr. 2-55-3-00810-2024-2

Procesinio sprendimo kategorijos: 3.4.4.5.1

LIETUVOS APELIACINIS TEISMAS

NUTARTIS

LIETUVOS RESPUBLIKOS VARDU

2025 m. rugpjūčio 12 d.

Vilnius

Lietuvos apeliacinio teismo Civilinių bylų skyriaus teisėjų kolegija, susidedanti iš teisėjų Giedrės Čėsnienės, Vilijos Mikuckienės ir Viginto Višinskio (kolegijos pirmininkas ir pranešėjas),

teismo posėdyje apeliacine rašytinio proceso tvarka išnagrinėjo civilinę bylą pagal kreditorių P. R., C. B., M. G. ir R. M. atskiruosius skundus dėl Vilniaus apygardos teismo 2025 m. birželio 16 d. nutarties dalies, kuria prašymas patvirtinti kreditorių P. P. R., C. B., M. G., R. M. finansinius reikalavimus likviduojamos dėl bankroto uždarnosios akcinės bendrovės Kevin EU bankroto byloje patenkintas iš dalies.

Teisėjų kolegija

n u s t a t ė :

I. Ginčo esmė

1. Vilniaus apygardos teismo 2024 m. rugsėjo 19 d. nutartimi atsakovei uždarajai akcinei bendrovei (toliau – ir UAB) Kevin EU iškelta bankroto byla, nemokumo administratore paskirta mažoji bendrija (toliau – ir MB) „IS Group“. Nutartis įsiteisėjo 2024 m. spalio 31 d.
2. Teisme gautas likviduojamos dėl bankroto UAB Kevin EU (toliau – ir atsakovė, bendrovė) nemokumo administratorės prašymas patvirtinti bankroto byloje kreditorių ir jų finansinių reikalavimų sąrašą, bendra suma – 7 837 507,90 Eur.
3. Vilniaus apygardos teismas 2025 m. vasario 3 d. nutartimi likviduojamos dėl bankroto UAB Kevin EU nemokumo administratorės prašymą patenkino bei patvirtino atsakovės bankroto byloje kreditorių ir jų finansinių reikalavimų sąrašą, iš viso – 7 837 507,90 Eur.
4. Lietuvos apeliacinis teismas 2025 m. kovo 31 d. nutartimi civilinėje byloje Nr. e2-364-450/2025 panaikino Vilniaus apygardos teismo 2025 m. vasario 3 d. nutarties dalį, kuria buvo patvirtinti bendrovės darbuotojų, dirbusių užsienyje, reikalavimai, tarp jų ir kreditorių M. H., M. K., R. T., L. A., P. P. R., C. B., M. G., R. M., J. A. K., M. J. M., A. P. reikalavimai, ir prašymą patvirtinti šių kreditorių reikalavimus perdavė iš naujo nagrinėti pirmosios instancijos teismui. Apeliacinės instancijos teismas nurodė, kad teismas turėjo įvertinti prašomų patvirtinti reikalavimų faktinį pagrindą ir pagrįstumą, be to, tvirtinant finansinį reikalavimą, kildinamą iš su darbo santykiais susijusių reikalavimų, teismo nutartyje įrašomo reikalavimo dydis turi būti nurodomas atskaičius darbuotojo mokėtinas valstybinio socialinio draudimo įmokas, pensijų kaupimo įmokas pagal Lietuvos Respublikos pensijų kaupimo įstatymą, mokėtiną gyventojų pajamų mokestį, t. y. atskaičius mokesčius.
5. Vilniaus apygardos teismas 2025 m. balandžio 9 d. nutartimi civilinėje byloje Nr. e2-1980-565/2025 kreditorių K. D., S. K., J. B., S. M., F. G., V. P., R. K., G. C., M. S., M. O., L. R., J. L., C. L., A. T., D. G. G., N. T., J. K. R., Y. A., M. S., G. A., M. B., P. C., T. D., P. K., V. M., J. M., K. N., T. S., S. J., F. L., T. E., J. R. B. finansinių reikalavimų tvirtinimo klausimo nagrinėjimą išskyrę į atskirą bylą.
6. Vilniaus apygardos teismas 2025 m. balandžio 16 d. nutartimi civilinėje byloje Nr. e2-1980-565/2025 kreditorių V. K., N. G., S. K., B. P., T. Z., M. K., A. L. G., J. S., Z. B., M. D., K. H., K. J., T. K., K. P., K. P., P. S., M. S., T. S., M. S., S. T., A. M. finansinių reikalavimų tvirtinimo klausimo nagrinėjimą išskyrę į atskirą bylą.
7. Vilniaus apygardos teismas civilinėje byloje Nr. e2-1980-565/2025 nagrinėjo kreditorių M. H., M. K., R. T., L. A., P. P. R., C. B., M. G., R. M., J. A. K., M. J. M., A. P. finansinių reikalavimų tvirtinimo klausimą atsakovės bankroto byloje.
8. Kreditorius M. H. pateikė patikslintą prašymą patvirtinti 72 397,45 Eur finansinį reikalavimą, kurį sudaro darbo užmokestis už 2024 m. gegužės – 2025 m. sausio mėn., išėtinė kompensacija, kompensacija už nepanaudotas atostogas ir bendrovės nesumokėta pensijų įmoka. Nemokumo administratorė patvirtino, kad darbo sutartis su kreditoriumi buvo nutraukta po bankroto bylos bendrovei iškėlimo, kreditorius nurodė, kad nutraukė darbo santykius su bendrove nuo 2025 m. sausio 6 d.

9. Kreditorius M. K. pateikė patikslintą prašymą patvirtinti 14 138,60 Eur finansinį reikalavimą, kurį sudaro darbo užmokestis už 2024 m. balandžio – gegužės mėn.

10. Kreditorius R. T. pateikė prašymą patvirtinti 49 435 Eur finansinį reikalavimą, kurį sudaro 27 882 Eur darbo užmokestis, 9 734 Eur kompensacija už nepanaudotas atostogas ir 11 919 Eur išaitinė kompensacija, 1 559,98 Eur delspinigiai.

11. Kreditorius L. A. pateikė prašymą patvirtinti 9 783 Eur finansinį reikalavimą, kurį sudaro 8 026 Eur darbo užmokestis už du mėnesius, 992 Eur kompensacija už nepanaudotas atostogas ir 765 Eur delspinigiai.

12. Kreditorius J. A. K. pateikė prašymą patvirtinti 23 960,48 Eur finansinį reikalavimą, kurį sudaro 17 100 Eur darbo užmokestis, 1 050 Eur kompensacija už nepanaudotas atostogas, 4 950 Eur išaitinė išmoka ir 860,48 Eur delspinigiai.

13. Kreditorius M. J. M. pateikė prašymą patvirtinti 114 577,04 Lenkijos zlotų finansinį reikalavimą, kurį sudaro darbo užmokestis už 2024 m. gegužės – liepos mėn., dviejų mėnesinių darbo užmokesčių bruto išaitinės kompensacijos ir 17 205,12 Lenkijos zlotų kompensacija už 18 dienų nepanaudotų atostogų.

14. Kreditorius A. P. pateikė prašymą patvirtinti 38 575,21 Eur finansinį reikalavimą, kurį sudaro darbo užmokestis už 2024 m. balandžio – spalio mėn.

15. Kreditorius P. P. R. pateikė prašymą patvirtinti 211 499,97 Eur finansinį reikalavimą, kurį sudaro 83 333,32 Eur darbo užmokestis už 2024 m. kovo – birželio mėn. (po 20 833,33 Eur per mėnesį), 41 666,66 Eur išaitinė kompensacija pagal Lietuvos Respublikos darbo kodekso (toliau – DK) 56 straipsnio 2 dalį, 83 333,32 Eur netesybos pagal DK 147 straipsnio 2 dalį už uždelsimą atsiskaityti pasibaigus darbo santykiams (20 833,33 Eur x 4 mėn.) ir 3 166,67 Eur delspinigiai už darbo užmokesčio mokėjimo termino pažeidimą.

16. Kreditorė C. B. pateikė prašymą patvirtinti 186 410 Eur finansinį reikalavimą, kurį sudaro 70 000 Eur darbo užmokestis už 2024 m. kovo – birželio mėn. (po 17 500 Eur per mėnesį), 8 750 Eur kompensacija už 10 dienų nepanaudotų atostogų, 35 000 Eur išaitinė kompensacija pagal DK 56 straipsnio 2 dalį, 70 000 Eur netesybos pagal DK 147 straipsnio 2 dalį už uždelsimą atsiskaityti pasibaigus darbo santykiams (17 500 Eur x 4 mėn.) ir 2 660 Eur delspinigiai už darbo užmokesčio mokėjimo termino pažeidimą.

17. Kreditorius M. G. pateikė prašymą patvirtinti 221 916,63 Eur finansinį reikalavimą, kurį sudaro 83 333,33 Eur darbo užmokestis už 2024 m. kovo – birželio mėn. (po 20 833,33 Eur per mėnesį), 10 416,67 Eur kompensacija už 10 dienų nepanaudotų atostogų, 41 666,66 Eur išaitinė kompensacija pagal DK 56 straipsnio 2 dalį, 83 333,32 Eur netesybos pagal DK 147 straipsnio 2 dalį už uždelsimą atsiskaityti pasibaigus darbo santykiams (20 833,32 Eur x 4 mėn.) ir 3 166,67 Eur delspinigiai už darbo užmokesčio mokėjimo termino pažeidimą.

18. Kreditorius R. M. pateikė prašymą patvirtinti 411 139,13 Eur finansinį reikalavimą, kurį sudaro 146 669,60 Eur darbo užmokestis už 2024 m. kovo – birželio mėn. (po 36 667,40 Eur per mėnesį), 18 333,70 Eur kompensacija už 10 d. nepanaudotų atostogų, 73 334,80 Eur išaitinė kompensacija pagal DK 56 straipsnio 2 dalį, 146 669,60 Eur netesybos pagal DK 147 straipsnio 2 dalį už uždelsimą atsiskaityti pasibaigus darbo santykiams (36 667,40 Eur x 4 mėn.), 17 600,35 Eur atostogų priedas pagal darbo sutarties 5.2 punktą, 5 573,44 Eur

delspinigiai už darbo užmokesčio mokėjimo termino pažeidimą ir 2 957,64 Eur išlaidos už teisinę pagalbą rengiant kreditorinį reikalavimą.

19. Nemokumo administratorė paaiškino, kad buvęs bendrovės vadovas T. T. administratori pateikė tik Skolų užsienyje dirbusiems darbuotojams lentelę (toliau – ir lentelė) ir darbo užmokesčio apskaitos žiniaraščius (toliau – ir darbo užmokesčio žiniaraščiai), tačiau nepateikė darbo sutarčių, atsiskaitymo lapelių, kitų su užsienyje dirbusių bendrovės darbuotojų darbo santykiais susijusių dokumentų ir duomenų, kurių pagrindu administratorė galėtų patikrinti kreditorių reikalavimų pagrįstumą.

20. Nemokumo administratorės teigimu, tik T. T. gali pateikti informaciją, ar kreditoriams buvo išmokamas darbo sutartimi sulygtas darbo užmokestis (bruto), ar darbo užmokestis, atskaičius mokesčius (neto), kokių teisė aktų pagrindu iš kreditorių darbo užmokesčio bruto buvo išskaičiuojami mokesčiai, kokie mokesčiai buvo išskaičiuojami ir kokio dydžio. Teismui pateikti tvirtinti kreditorių reikalavimai nurodyti pagal kreditorių prašymuose ir lentelėje nurodytus duomenis. Nemokumo administratorė visiškai sutiko su visų kreditorių visais reikalavimais.

II. Pirmosios instancijos teismo nutarties esmė

21. Vilniaus apygardos teismas 2025 m. birželio 16 d. nutartimi patvirtino kreditoriaus M. H. 72 397,45 Eur finansinį reikalavimą, kreditoriaus M. K. 14 138,60 Eur finansinį reikalavimą, kreditoriaus R. T. 50 994,98 Eur finansinį reikalavimą, kreditoriaus L. A. 7 863,38 Eur finansinį reikalavimą, kreditoriaus J. A. K. finansinį reikalavimą, kreditoriaus M. J. M. 22 078,57 Eur finansinį reikalavimą, kreditoriaus A. P. 36 565,55 Eur finansinį reikalavimą; kreditoriaus P. P. R. prašymą patenkino iš dalies ir patvirtino 92 380,92 Eur finansinį reikalavimą, kurį sudaro 89 214,25 Eur darbo užmokestis už 2024 m. kovo – birželio mėn. bei kompensacija už nepanaudotas atostogas, ir 3 166,67 Eur delspinigių už darbo užmokesčio mokėjimo termino pažeidimą; kreditorės C. B. prašymą patenkino iš dalies ir patvirtino 75 834,33 Eur finansinį reikalavimą, kurį sudaro 73 174,33 Eur darbo užmokestis už 2024 m. kovo – birželio mėn. bei kompensacija už nepanaudotas atostogas, ir 2 660 Eur delspinigių už darbo užmokesčio mokėjimo termino pažeidimą; kreditoriaus M. G. prašymą patenkino iš dalies ir patvirtino 70 684,19 Eur finansinį reikalavimą, kurį sudaro 67 517,52 Eur darbo užmokestis už 2024 m. kovo – birželio mėn. bei kompensacija už nepanaudotas atostogas, ir 3 166,67 Eur delspinigių už darbo užmokesčio mokėjimo termino pažeidimą; kreditoriaus R. M. prašymą patenkino iš dalies ir patvirtino 118 970,25 Eur finansinį reikalavimą, kurį sudaro 113 396,81 Eur darbo užmokestis už 2024 m. gegužės – birželio mėn. bei kompensacija už nepanaudotas atostogas, ir 5 573,44 Eur delspinigių už darbo užmokesčio mokėjimo termino pažeidimą, taip pat patvirtino 2 957,64 Eur finansinį reikalavimą, kurį sudaro patirtos išlaidos už teisinę pagalbą; paskirstė bylinėjimosi išlaidas.

22. Pirmosios instancijos teismas akcentavo, kad bendrovė, apskaičiuodama kreditoriams išmokėtiną darbo užmokestį, iš kreditoriams sulygtu darbo užmokesčio (bruto) atskaitė tie kreditorių nuo darbo santykių pajamų mokėtini mokesčiai, kuriuos pagal atitinkamos valstybės įstatymus turėjo pareigą išskaičiuoti bendrovė.

23. Teismas, įvertinęs darbo užmokesčio žiniaraščius, pažymėjo, kad kreditoriaus M. H. prašoma patvirtinti finansinio reikalavimo suma apskaičiuota iš mokėtino darbo užmokesčio atskaičius mokesčius, todėl nusprendė, jog yra pagrindas patvirtinti kreditoriaus 72 397,45 Eur finansinį reikalavimą, kurį sudaro darbo užmokestis už 2024 m. gegužės – 2025

m. sausio mėn., vieno mėnesinio darbo užmokesčio dydžio išėtinė kompensacija, kompensacija už nepanaudotas atostogas ir bendrovės nesumokėta pensijų įmoka.

24. Teismas, įvertinęs darbo užmokesčio žiniaraščius, pažymėjo, kad kreditoriaus M. K. prašoma patvirtinti finansinio reikalavimo suma apskaičiuota iš mokėtino darbo užmokesčio atskaičius mokesčius, todėl nusprendė, jog yra pagrindas patvirtinti kreditoriaus 14 138,60 Eur finansinį reikalavimą, kurį sudaro darbo užmokestis už 2024 m. balandžio – gegužės mėn.

25. Teismas, įvertinęs darbo užmokesčio žiniaraščius, pažymėjo, kad kreditoriaus R. T. prašoma patvirtinti finansinio reikalavimo suma apskaičiuota iš mokėtino darbo užmokesčio atskaičius mokesčius, todėl nusprendė, jog yra pagrindas patvirtinti kreditoriaus 50 994,98 Eur finansinį reikalavimą, kurį sudaro 49 435 Eur darbo užmokestis už 2024 m. rugpjūčio mėn., išėtinė kompensacija, kompensacija už nepanaudotas atostogas bei 1 559,98 Eur delspinigių už darbo užmokesčio mokėjimo termino pažeidimą.

26. Teismas, įvertinęs darbo užmokesčio žiniaraščius, pažymėjo, kad kreditoriaus L. A. prašoma patvirtinti finansinio reikalavimo suma apskaičiuota iš mokėtino darbo užmokesčio atskaičius mokesčius, todėl nusprendė, jog yra pagrindas patvirtinti kreditoriaus 7 863,38 Eur finansinį reikalavimą, kurį sudaro 7 098,38 Eur darbo užmokestis už 2024 m. kovo – balandžio mėn., kompensacija už nepanaudotas atostogas bei 765 Eur delspinigių už darbo užmokesčio mokėjimo termino pažeidimą.

27. Teismas, įvertinęs darbo užmokesčio žiniaraščius, pažymėjo, kad kreditoriaus J. A. K. prašoma patvirtinti finansinio reikalavimo suma apskaičiuota iš mokėtino darbo užmokesčio atskaičius mokesčius, todėl nusprendė, jog yra pagrindas patvirtinti kreditoriaus 18 313,32 Eur finansinį reikalavimą, kurį sudaro 17 452,84 Eur darbo užmokestis už 2024 m. kovo – rugpjūčio mėn., kompensacija už nepanaudotas atostogas bei 860,48 Eur delspinigių už darbo užmokesčio mokėjimo termino pažeidimą.

28. Teismas, įvertinęs darbo užmokesčio žiniaraščius, pažymėjo, kad kreditoriaus M. J. M. prašoma patvirtinti finansinio reikalavimo suma apskaičiuota iš mokėtino darbo užmokesčio atskaičius mokesčius, todėl nusprendė, jog yra pagrindas patvirtinti kreditoriaus 22 078,57 Eur finansinį reikalavimą, kurį sudaro darbo užmokestis už 2024 m. gegužės – liepos mėn., išėtinė kompensacija, kompensacija už nepanaudotas atostogas.

29. Teismas, įvertinęs darbo užmokesčio žiniaraščius, pažymėjo, kad kreditoriaus A. P. prašoma patvirtinti finansinio reikalavimo suma apskaičiuota iš mokėtino darbo užmokesčio atskaičius mokesčius, todėl nusprendė, jog yra pagrindas patvirtinti kreditoriaus 36 565,55 Eur finansinį reikalavimą, kurį sudaro darbo užmokestis už 2024 m. balandžio – rugsėjo mėn.

30. Pirmosios instancijos teismas vertino, kad kreditoriui P. P. R. apskaičiuotas darbo užmokestis už 2024 m. kovo – birželio mėn., įskaitant kompensaciją už nepanaudotas atostogas, yra 89 214,25 Eur. Teismas nustatė, kad 2023 m. birželio 14 d. kreditoriaus ir bendrovės sudarytos darbo sutarties 12.1 papunktyje šalys sulygo, jog darbo sutarčiai, kreditoriaus bei bendrovės darbo santykiams yra taikoma Vokietijos teisė. Teismas, įvertinęs tai, kad byloje nėra įrodymų, patvirtinančių, jog kreditorius nuolat dirbo Lietuvoje, ar dirbo ir Lietuvoje, ir Vokietijoje, taip pat tai, kad kreditoriaus gyvenamoji vieta yra Vokietijoje, be to, darbo sutartyje susitarta dėl Vokietijos teisės taikymo, konstatavo, jog darbo teisiniams santykiams taikytina Vokietijos teisė, todėl nėra pagrindo patvirtinti kreditoriaus reikalavimo

dėl 41 666,66 Eur išaitinės kompensacijos pagal DK 56 straipsnio 2 dalį bei 83 333,32 Eur netesybų pagal DK 147 straipsnio 2 dalį. Teismas patvirtino kreditoriaus P. P. R. 92 380,92 Eur finansinį reikalavimą, kurį sudaro 89 214,25 Eur darbo užmokestis už 2024 m. kovo – birželio mėn. bei 3 166,67 Eur delspinigių už darbo užmokesčio mokėjimo termino pažeidimą.

31. Teismas vertino, kad kreditoriui C. B. apskaičiuotas darbo užmokestis už 2024 m. kovo – birželio mėn., įskaitant kompensaciją už nepanaudotas atostogas, yra 73 174,33 Eur. Teismas nustatė, kad 2023 m. birželio 21 d. kreditorės ir bendrovės sudarytos darbo sutarties 12.1 papunktyje šalys susygo, jog darbo sutarčiai, kreditorės bei bendrovės darbo santykiams yra taikoma Vokietijos teisė. Teismas, įvertinęs tai, kad byloje nėra įrodymų, patvirtinančių, jog kreditorė nuolat dirbo Lietuvoje, ar dirbo ir Lietuvoje, ir Vokietijoje, taip pat tai, kad kreditorės gyvenamoji vieta yra Vokietijoje, be to, darbo sutartyje susitarta dėl Vokietijos teisės taikymo, konstatavo, jog darbo teisiniams santykiams taikytina Vokietijos teisė, todėl nėra pagrindo patvirtinti kreditorės reikalavimo dėl 35 000 Eur išaitinės kompensacijos pagal DK 56 straipsnio 2 dalį bei 70 000 Eur netesybų pagal DK 147 straipsnio 2 dalį. Teismas patvirtino kreditorės C. B. 75 834,33 Eur finansinį reikalavimą, kurį sudaro 73 174,33 Eur darbo užmokestis už 2024 m. kovo – birželio mėn. bei 2 660 Eur delspinigių už darbo užmokesčio mokėjimo termino pažeidimą.

32. Teismo nutartyje pažymėta, kad kreditoriui M. G. apskaičiuotas darbo užmokestis už 2024 m. kovo – birželio mėn., įskaitant kompensaciją už nepanaudotas atostogas, yra 67 517,52 Eur (atskaičius mokesčius). Teismas nustatė, kad 2023 m. birželio 29 d. kreditoriaus ir bendrovės sudarytos darbo sutarties 12.1 papunktyje šalys susygo, jog darbo sutarčiai, kreditoriaus bei bendrovės darbo santykiams yra taikoma Vengrijos teisė. Teismas, įvertinęs tai, kad byloje nėra įrodymų, patvirtinančių, jog kreditorius nuolat dirbo Lietuvoje, ar dirbo ir Lietuvoje, ir Vengrijoje, taip pat tai, kad kreditoriaus gyvenamoji vieta yra Vengrijoje, be to, darbo sutartyje susitarta dėl Vengrijos teisės taikymo, konstatavo, jog darbo teisiniams santykiams taikytina Vengrijos teisė, todėl nėra pagrindo patvirtinti kreditoriaus reikalavimo dėl 41 666,66 Eur išaitinės kompensacijos pagal DK 56 straipsnio 2 dalį bei 83 333,32 Eur netesybų pagal DK 147 straipsnio 2 dalį. Teismas patvirtino kreditoriaus M. G. 70 684,19 Eur finansinį reikalavimą, kurį sudaro 67 517,52 Eur darbo užmokestis (atskaičius mokesčius) už 2024 m. kovo – birželio mėn. bei 3 166,67 Eur delspinigių už darbo užmokesčio mokėjimo termino pažeidimą.

33. Pirmosios instancijos teismas nurodė, kad kreditoriui R. M. apskaičiuotas darbo užmokestis už 2024 m. kovo – birželio mėn., įskaitant kompensaciją už nepanaudotas atostogas, yra 95 063,11 Eur. Teismas nustatė, kad 2022 m. spalio 28 d. kreditoriaus ir bendrovės sudarytos darbo sutarties 12.1 papunktyje šalys susygo, jog darbo sutarčiai, kreditoriaus bei bendrovės darbo santykiams yra taikoma Olandijos teisė. Teismas, įvertinęs tai, kad byloje nėra įrodymų, patvirtinančių, jog kreditorius nuolat dirbo Lietuvoje, ar dirbo ir Lietuvoje, ir Olandijoje, taip pat tai, kad kreditoriaus gyvenamoji vieta yra Olandijoje, be to, darbo sutartyje susitarta dėl Olandijos teisės taikymo, konstatavo, jog darbo teisiniams santykiams taikytina Olandijos teisė, todėl nėra pagrindo patvirtinti kreditoriaus reikalavimo dėl 73 334,80 Eur išaitinės kompensacijos pagal DK 56 straipsnio 2 dalį bei 146 669,60 Eur netesybų pagal DK 147 straipsnio 2 dalį. Teismas patvirtino kreditoriaus R. M. 118 970,25 Eur finansinį reikalavimą, kurį sudaro 95 063,11 Eur darbo užmokestis už 2024 m. kovo – birželio mėn., 18 333,70 Eur kompensacija už nepanaudotas atostogas bei 5 573,44 Eur delspinigių už darbo užmokesčio mokėjimo termino pažeidimą.

34. Teismas pažymėjo, kad nėra galimybės nurodyti kreditorių reikalavimų pagal Lietuvos Respublikos garantijų darbuotojams jų darbdaviui tapus nemokiam ir ilgalaikio darbo išmokų įstatymą, t. y. atskaičius valstybinio socialinio draudimo įmokas, pensijų kaupimo įmokas pagal Lietuvos Respublikos pensijų kaupimo įstatymą, privalomojo sveikatos draudimo įmokas, mokėtiną gyventojų pajamų mokestį, kadangi iš kreditoriams apskaičiuoto darbo užmokesčio kreditorių mokėtini mokesčiai bendrovės buvo apskaičiuojami ir mokami ne pagal Lietuvos Respublikos įstatymus, o pagal kreditorių gyvenamosios vietos valstybės teisės aktų nuostatas.

III. Atskirųjų skundų ir atsiliepimų į juos argumentai

35. Kreditorė C. B. atskirajame skunde prašo panaikinti Vilniaus apygardos teismo 2025 m. birželio 16 d. nutarties dalį, kuria atsisakyta patvirtinti finansinio reikalavimo dalis dėl 35 000 Eur išaitinės kompensacijos pagal DK 56 straipsnio 2 dalį bei 70 000 Eur netesybų DK 147 straipsnio 2 dalį, ir šioje dalyje klausimą išspręsti iš esmės – patvirtinti finansinio reikalavimo dalis, kurias sudaro 35 000 Eur išaitinės kompensacijos ir 70 000 Eur netesybų. Atskirasis skundas grindžiamas šiais argumentais:

35.1. Pagal DK 12 straipsnio 2 dalį darbuotojos ir bendrovės darbo santykiams taikoma tos valstybės, kurioje yra darbuotojai pavidimus teikiantis darbdavys ar jo darbovietė, teisė. Dėl to, kad šalys pasirinko taikytiną teisę, darbuotojos apsaugos srityje nenustoją galios imperatyviosios teisės normos tos valstybės, kurios darbo įstatymai būtų taikomi nesant šalių susitarimo dėl taikytinos teisės.

35.2. Bendrovės ir kitų asmenų pateiktuose dokumentuose, kuriuos teismas turėjo pareigą išsamiai išnagrinėti ir įvertinti, aiškiai nurodyta, kad darbo funkcijos buvo vykdomos ne vienoje, o keliose valstybėse. Darbuotoja vyko į verslo keliones, t. y. ne dirbo nuotoliu vienoje vietoje, o eidama savo pareigas bendrovėje nuolat keliavo, t. y. darbo funkcijas atliko keliose valstybėse.

35.3. Darbuotojos komunikacija su kolegomis Lietuvoje ir kitose šalyse buvo neatsiejama darbo dalis. Visa komunikacija vyko per bendrovės vidinę sistemą, todėl darbuotojai Bylos nagrinėjimo metu objektyviai nebuvo įmanoma tokios informacijos pateikti teismui.

35.4. Bendrovė yra įsteigta Lietuvoje, t. y. darbdavio registracijos ir buveinės vieta yra Lietuvoje, o darbo funkcijos vykdomos keliose valstybėse, darbo santykiai yra tiesiogiai susiję su Lietuvos Respublika. nepaisant to, kad darbo sutartyje su bendrove šalys numatė užsienio teisės normų taikymą, šiuo konkrečiu atveju egzistuoja teisinis ir faktinis imperatyvių DK nuostatų taikymo pagrindas.

35.5. Bylą pateikti dokumentai patvirtina, kad kreditorė (darbuotoja) turėjo svarbią priežastį nutraukti darbo sutartį, kadangi bendrovė du mėnesius iš eilės ir daugiau nemokėjo darbo užmokesčio ir bendrovė (darbdavys) ilgiau kaip du mėnesius iš eilės nevykdė savo įsipareigojimų (DK 56 straipsnio 1 dalies 2 punktą). Darbo sutarties nutraukimas DK 56 straipsnio 1 dalies 1 punkto pagrindu atitiko tarp šalių susiklosčiusią faktinę situaciją ir darbuotojos valią nutraukti darbo santykius. Darbuotoja turi teisę į dviejų vidutinio darbo užmokesčių dydžio išaitinę išmoką, kuri yra 35 000 Eur (17 500 Eur x 2).

35.6. Kadangi bendrovės ir kreditorės darbo santykiai yra pasibaigę, bendrovė nebuvo sumokėjusi jai priklausančių sumų ir nėra darbuotojos neteisėtų veiksmų ar kaltės dėl to, kad

bendrovė su juo neatsiskaitė laiku, laikytina, kad kreditorės reikalavimas sumokėti netesybas pagal DK 147 straipsnio 2 dalį yra pagrįstas. Kreditorė turi teisę reikalauti netesybų pagal DK 147 straipsnio 2 dalį, kurios yra 70 000 Eur (17 500 Eur x 4).

35.7. Teismas neinicijavo papildomų duomenų rinkimo, nesigilino į bylos medžiagą dėl esminių ginčo tarp šalių aspektų (teisinio pagrindo įtraukti išieitinės išmokos ir netesybų sumas į darbuotojos kreditorinį reikalavimą) ir neanalizavo ginčo dalyką įrodančių dokumentų turinio. Darbuotojos algalapių turinys aiškiai patvirtino darbuotojos darbo funkcijų vykdymą keliose valstybėse. Esminės aplinkybės dėl išieitinės kompensacijos ir netesybų liko tinkamai neįvertintos, o darbuotojos teisės – neapgintos. Nemokumo procese teismui skirtas aktyvus vaidmuo. Tai apima įrodymų vertinimą ir papildomų duomenų rinkimą, jei to reikia teisingam sprendimui priimti, juolab, kai sprendžiamas klausimas yra susijęs su ginču kylančiu iš darbo teisinių santykių.

35.8. Teismas nei bylos nagrinėjimo metu, nei nutartyje nevertino užsienio teisės normų, nepasisakė dėl būtinybės jas taikyti, nors konstatavo, kad ginčo šalys darbo sutartyje numatė taikytiną užsienio valstybės teisę. Nutartyje nurodė, kad imperatyvios Lietuvos Respublikos teisės normos nėra taikytinos, tačiau toks sprendimas neatitinka Lietuvos Respublikos civilinio kodekso (toliau – CK) 1.11 straipsnio 2 dalies nuostatos ir yra nepagrįstas. Jeigu nagrinėjamoje byloje nebuvo įrodytas šalių susitarimu pasirinktos taikyti užsienio teisės turinys, tokiu atveju, kaip jau minėta, turėjo būti taikoma Lietuvos Respublikos teisė.

36. Kreditorius M. G. atskirajame skunde prašo panaikinti Vilniaus apygardos teismo 2025 m. birželio 16 d. nutarties dalį, kuria atsisakyta patvirtinti finansinio reikalavimo dalis dėl 41 666,66 Eur išieitinės kompensacijos pagal DK 56 straipsnio 2 dalį, 83 333,32 Eur netesybų DK 147 straipsnio 2 dalį, ir šioje dalyje klausimą išspręsti iš esmės – patvirtinti finansinio reikalavimo dalis, kurias sudaro 41 666,66 Eur išieitinės kompensacijos, 83 333,32 Eur netesybų ir 46 459,70 Eur su darbo užmokesčiu susijusių mokėtinų mokesčių dalis. Atskirasis skundas grindžiamas šiais argumentais:

36.1. Pagal DK 12 straipsnio 2 dalį darbuotojo ir bendrovės darbo santykiams taikoma tos valstybės, kurioje yra darbuotojui pavedimus teikiantis darbdavys ar jo darbovietė, teisė. Dėl to, kad šalys pasirinko taikytiną teisę, darbuotojos apsaugos srityje nenustoja galios imperatyviosios teisės normos tos valstybės, kurios darbo įstatymai būtų taikomi nesant šalių susitarimo dėl taikytinos teisės.

36.2. Darbuotojo ir bendrovės susitarimas dėl taikytinos užsienio valstybės teisės negali apriboti Lietuvos Respublikos teisės imperatyvių nuostatų taikymo ypač, kai darbuotojas darbo funkcijas atliko keliose valstybėse. Bendrovės ir kitų asmenų pateiktuose dokumentuose, kuriuos teismas turėjo pareigą išsamiai išnagrinėti ir įvertinti, aiškiai nurodyta, kad darbo funkcijos buvo vykdomos ne vienoje, o keliose valstybėse.

36.3. Darbuotojo komunikacija su kolegomis Lietuvoje ir kitose šalyse buvo neatsiejama darbo dalis. Visa komunikacija vyko per bendrovės vidinę sistemą, todėl darbuotojui objektyviai nebuvo įmanoma tokios informacijos pateikti teismui.

36.4. Nepaisant to, kad darbo sutartyje su bendrove šalys numatė užsienio teisės normų taikymą, šiuo konkrečiu atveju egzistuoja teisinis ir faktinis imperatyvių DK nuostatų taikymo pagrindas.

36.5. Kreditorius (darbuotojas) turėjo svarbią priežastį nutraukti darbo sutartį, kadangi bendrovė du mėnesius iš eilės ir daugiau nemokėjo darbo užmokesčio ir bendrovė (darbdavys) ilgiau kaip du mėnesius iš eilės nevykdė savo įsipareigojimų (DK 56 straipsnio 1 dalies 2 punktas). Darbo sutarties nutraukimas DK 56 straipsnio 1 dalies 1 punkto pagrindu atitiko tarp šalių susiklosčiusią faktinę situaciją ir darbuotojo valią nutraukti darbo santykius. Darbuotojas turi teisę į dviejų vidutinio darbo užmokesčių dydžio išėtinę išmoką, kuri yra 41 666,66 Eur (20 833,33 Eur x 2).

36.6. Kadangi bendrovės ir kreditoriaus darbo santykiai yra pasibaigę, bendrovė nebuvo sumokėjusi jam darbo užmokesčio, kompensacijos už nepanaudotas kasmetines atostogas, išėtinės išmokos, delspinigių ir nėra darbuotojo neteisėtų veiksmų ar kaltės dėl to, kad bendrovė su juo neatsiskaitė laiku, laikytina, kad kreditoriaus reikalavimas sumokėti netesybas pagal DK 147 straipsnio 2 dalį yra pagrįstas. Darbuotojas turi teisę reikalauti netesybų pagal DK 147 straipsnio 2 dalį, kurios yra 83 333,32 Eur (20 833,33 Eur x 4).

36.7. Darbdavys turėjo mokėti socialinio draudimo mokesťį, kurį, atsiradus finansiniams sunkumams, vengė mokėti, o darbdaviui tapius nemokiam pareigą šiuos mokesčius sumokėti turi darbuotojas. Vilniaus apygardos teismas 2025 m. birželio 11 d. nutartimi civilinėje byloje Nr. eB2-2081-565/2025 (bylą nagrinėjo ta pati teisėja, kaip ir priėmė skundžiamą nutartį) patvirtino bendrovės darbuotojo užsienio valstybės piliečio finansinį reikalavimą, įskaitant su darbo santykiais susijusius mokėtinus mokesčius. Šioje byloje, nagrinėjant analogišką reikalavimą kito bendrovės darbuotojo (kreditoriaus), tas pats teismas laikėsi kitokios pozicijos, nors abiejų darbuotojų situacijos, kiek tai susiję su reikalavimo sudėtimi (prašoma patvirtinti darbo užmokestį su mokėtinais mokesčiais), yra iš esmės tapačios – abiem atvejais buvo pateiktos sutartys su bendrove dėl atsakovės įsipareigojimo sumokėti abiem darbuotojams su jų darbo užmokesčiu susijusius mokesčius. Darbuotojas turi teisę ne tik į darbo užmokestį, bet ir su juo susijusius mokėtinus mokesčius. Vengrijos mokesčių administratorius pagal galiojančius Vengrijos teisės aktus mokesťinį reikalavimą nukreipė į darbuotoją.

36.8. Atsižvelgus į tai, kad patys užsienyje reziduojantys darbuotojai yra atsakingi už atitinkamų mokesčių sumokėjimą užsienio valstybių institucijoms (nuo faktiškai išmokėtų darbo užmokesčio sumų), nėra pagrindo iš darbuotojui mokėtino darbo užmokesčio išskirti šių darbuotojų mokėtinų mokesčių sumas. Užsienio valstybių institucijų įtraukti į bylą kaip kreditorių nėra pagrindo, kadangi tokios užsienio institucijos reikalavimus turi ne į bankrutuojančią bendrovę, o į fizinius asmenis, kuriems bus išmokėtas darbo užmokestis kaip patvirtinto reikalavimo dalis bankroto proceso metu. Vertintina, kad nėra pagrindo atskaičiuoti mokesčius nuo darbuotojui mokėtino darbo užmokesčio. Bendrovė nesumokėjo nuo darbuotojo darbo užmokesčio išskaičiuotų mokesčių Vengrijos mokesčių administratoriui, dėl ko kai darbuotojui bus išmokėtas darbo užmokesčio įsiskolinimas ar jo dalis nemokumo proceso metu, būtent darbuotojui teks pareiga deklaruoti ir sumokėti visus nuo šios sumos priklausančius mokesčius pagal Vengrijos teisę. Darbuotojas turi teisę reikalauti neišmokėto darbo užmokesčio pagal darbo sutartį visa apimtimi su mokėtinų mokesčių dalimi, t. y. 46 459,70 Eur.

36.9. Teismas neinicijavo papildomų duomenų rinkimo, nesigilino į bylos medžiagą dėl esminių ginčo tarp šalių aspektų (teisinio pagrindo įtraukti išėtinės išmokos ir netesybų sumas į darbuotojo kreditorinį reikalavimą) ir neanalizavo ginčo dalyką įrodančių dokumentų turinio. Nemokumo procese teismui skirtas aktyvus vaidmuo. Tai apima įrodymų vertinimą ir

papildomų duomenų rinkimą, jei to reikia teisingam sprendimui priimti, juolab, kai sprendžiamas klausimas yra susijęs su ginču kylančiu iš darbo teisinių santykių.

36.10. Teismas nei bylos nagrinėjimo metu, nei nutartyje nevertino užsienio teisės normų, nepasisakė dėl būtinybės jas taikyti, nors konstatavo, kad ginčo šalys darbo sutartyje numatė taikytiną užsienio valstybės teisę. Nutartyje nurodė, kad imperatyvios Lietuvos Respublikos teisės normos nėra taikytinos, tačiau toks sprendimas neatitinka CK 1.11 straipsnio 2 dalies nuostatos ir yra nepagrįstas. Jeigu nagrinėjamoje byloje nebuvo įrodytas šalių susitarimu pasirinktos taikyti užsienio teisės turinys, tokiu atveju, kaip jau minėta, turėjo būti taikoma Lietuvos Respublikos teisė.

36.11. Vilniaus apygardos teismas 2025 m. birželio 11 d. nutartimi civilinėje byloje Nr. eB2-2081-565/2025 (bylą nagrinėjo ta pati teisėja, kaip ir priėmė skundžiamą nutartį) sprendė dėl bendrovės darbuotojų (užsienio valstybių piliečių) reikalavimų patvirtinimo. Bendrovės darbuotojo byloje Nr. eB2-2081-565/2025 ir darbuotojo faktinė situacija šioje byloje, kiek tai yra susiję su reikalavimo dydžiu dėl bendrovės kaip darbdavio įsipareigojimais, iš esmės yra identiška. Jei teismas matė pagrindą patvirtinti kito darbuotojo reikalavimą su mokesčiais, tai jis privalėjo tos pačios jurisdikcijos asmenims, kurių faktinė situacija yra identiška (šiuo atveju darbuotojas taip pat yra pateikęs su bendrove sudarytą susiarimą dėl mokėtinų sumų jam išmokėjimo, įskaitant mokesčius) taikyti tuos pačius kriterijus ir vertinimo principus, užtikrindamas asmenų lygiateisiškumą. 2025 m. birželio 11 d. civilinėje byloje Nr. eB2-2081-565/2025 patvirtintas kito to paties darbdavio darbuotojo reikalavimas, į kurį įtrauktas tiek darbo užmokestis, tiek su juo susiję mokėtini mokesčiai.

37. Kreditorius R. M. atskirajame skunde prašo panaikinti Vilniaus apygardos teismo 2025 m. birželio 16 d. nutarties dalį, kuria atsisakyta patvirtinti finansinio reikalavimo dalis dėl 73 334,80 Eur išaitinės kompensacijos pagal DK 56 straipsnio 2 dalį bei 146 669,60 Eur netesybų DK 147 straipsnio 2 dalį, ir šioje dalyje klausimą išspręsti iš esmės – patvirtinti finansinio reikalavimo dalis, kurias sudaro 73 334,80 Eur išaitinės kompensacijos ir 146 669,60 Eur netesybų. Atskirasis skundas grindžiamas šiais argumentais:

37.1. Pagal DK 12 straipsnio 2 dalį darbuotojo ir bendrovės darbo santykiams taikoma tos valstybės, kurioje yra darbuotojai pavedimus teikiantis darbdavys ar jo darbovietė, teisė. Dėl to, kad šalys pasirinko taikytiną teisę, darbuotojo apsaugos srityje nenustoja galios imperatyviosios teisės normos tos valstybės, kurios darbo įstatymai būtų taikomi nesant šalių susitarimo dėl taikytinos teisės.

37.2. Byloje esantys duomenys, t. y. darbo užmokesčio žiniaraščiai, verslo kelionių sąrašai, darbo užmokesčio lapeliai (algalapiai), kuriuose nurodyti dienpinigiai, patvirtina, kad darbo funkcijos buvo vykdomos ne vienoje, o keliuose valstybėse. Darbuotojo komunikacija su kolegomis Lietuvoje ir kitose šalyse buvo neatsiejama darbo dalis.

37.3. DK imperatyvių nuostatų taikymas esant darbui keliuose valstybėse turėtų būti siejamas su darbdavio registracijos vieta – t. y. subjektu, iš kurio darbuotojas faktiškai gaudavo nurodymus, o ne darbuotojo gyvenamąją vietą.

37.4. Nepaisant to, kad darbo sutartyje su bendrove šalys numatė užsienio teisės normų taikymą, šiuo konkrečiu atveju egzistuoja teisinis ir faktinis imperatyvių DK nuostatų taikymo pagrindas

37.5. Kreditorius (darbuotojas) turėjo svarbią priežastį nutraukti darbo sutartį, kadangi bendrovė du mėnesius iš eilės ir daugiau nemokėjo darbo užmokesčio ir bendrovė (darbdavys) ilgiau kaip du mėnesius iš eilės nevykdė savo įsipareigojimų (DK 56 straipsnio 1 dalies 2 punktas). Darbo sutarties nutraukimas DK 56 straipsnio 1 dalies 1 punkto pagrindu atitiko tarp šalių susiklosčiusią faktinę situaciją ir darbuotojo valią nutraukti darbo santykius. Darbuotojas turi teisę į dviejų vidutinio darbo užmokesčių dydžio išėtinę išmoką, kuri yra 73 334,80 Eur.

37.6. Kadangi bendrovės ir kreditoriaus darbo santykiai yra pasibaigę, bendrovė nebuvo sumokėjusi jam darbo užmokesčio, kompensacijos už nepanaudotas kasmetines atostogas, išėtinės išmokos, delspinigių ir nėra darbuotojo neteisėtų veiksmų ar kaltės dėl to, kad bendrovė su juo neatsiskaitė laiku, laikytina, kad kreditoriaus reikalavimas sumokėti netesybas pagal DK 147 straipsnio 2 dalį yra pagrįstas. Darbuotojas turi teisę reikalauti netesybų pagal DK 147 straipsnio 2 dalį, kurios yra 146 669,60 Eur.

37.7. Teismas neinicijavo papildomų duomenų rinkimo, nesigilino į bylos medžiagą dėl esminių ginčo tarp šalių aspektų (teisinio pagrindo įtraukti išėtinės išmokos ir netesybų sumas į darbuotojo kreditorinį reikalavimą) ir neanalizavo ginčo dalyką įrodančių dokumentų turinio. Darbuotojo algalapių turinys aiškiai patvirtino darbuotojo darbo funkcijų vykdymą keliose valstybėse. Esminės aplinkybės dėl išėtinės kompensacijos ir netesybų liko tinkamai neįvertintos, o darbuotojo teisės – neapgintos. Nemokumo procese teismui skirtas aktyvus vaidmuo. Tai apima įrodymų vertinimą ir papildomų duomenų rinkimą, jei to reikia teisingam sprendimui priimti, juolab, kai sprendžiamas klausimas yra susijęs su ginču kylančiu iš darbo teisinių santykių.

37.8. Teismas nei bylos nagrinėjimo metu, nei nutartyje nevertino užsienio teisės normų, nepasisakė dėl būtinybės jas taikyti, nors konstatavo, kad ginčo šalys darbo sutartyje numatė taikytiną užsienio valstybės teisę. Nutartyje nurodė, kad imperatyvios Lietuvos Respublikos teisės normos nėra taikytinos, tačiau toks sprendimas neatitinka CK 1.11 straipsnio 2 dalies nuostatos ir yra nepagrįstas. Jeigu nagrinėjamoje byloje nebuvo įrodytas šalių susitarimu pasirinktos taikyti užsienio teisės turinys, tokiu atveju, kaip jau minėta, turėjo būti taikoma Lietuvos Respublikos teisė.

37.9. Vilniaus apygardos teismas 2025 m. birželio 11 d. nutartimi civilinėje byloje Nr. eB2-2081-565/2025 (bylą nagrinėjo ta pati teisėja, kaip ir priėmė skundžiamą nutartį) sprendė dėl bendrovės darbuotojų (užsienio valstybių piliečių) reikalavimų patvirtinimo. Bendrovės darbuotojo byloje Nr. eB2-2081-565/2025 ir darbuotojo faktinė situacija šioje byloje, kiek tai yra susiję su reikalavimo dydžiu dėl bendrovės kaip darbdavio įsipareigojimais, iš esmės yra identiška. 2025 m. birželio 11 d. nutartimi civilinėje byloje Nr. eB2-2081-565/2025 teismas taikė Olandijos teisę ir patvirtino darbuotojo papildomą delspinigių reikalavimą bendrovei pagal Olandijos teisę. Teismas privalėjo taikyti tuos pačius kriterijus ir vertinimo principus, užtikrindamas asmenų lygiateisiškumą.

38. Kreditorius P. P. R. atskirajame skunde prašo panaikinti Vilniaus apygardos teismo 2025 m. birželio 16 d. nutarties dalį, kuria atsisakyta patvirtinti finansinio reikalavimo dalis dėl 41 666,66 Eur išėtinės kompensacijos pagal DK 56 straipsnio 2 dalį bei 83 333,32 Eur netesybų DK 147 straipsnio 2 dalį, ir šioje dalyje klausimą išspręsti iš esmės – patvirtinti

finansinio reikalavimo dalis, kurias sudaro 41 666,66 Eur išeitinės kompensacijos ir 83 333,32 Eur netesybų. Atskirasis skundas grindžiamas šiais argumentais:

38.1. Pagal DK 12 straipsnio 2 dalį darbuotojo ir bendrovės darbo santykiams taikoma tos valstybės, kurioje yra darbuotojai pavedimus teikiantis darbdavys ar jo darbovietė, teisė. Dėl to, kad šalys pasirinko taikytiną teisę, darbuotojo apsaugos srityje nenustoją galios imperatyviosios teisės normos tos valstybės, kurios darbo įstatymai būtų taikomi nesant šalių susitarimo dėl taikytinos teisės.

38.2. Darbuotojas darbo funkcijas atliko keliose valstybėse. Byloje esantys duomenys, t. y. darbo užmokesčio žiniaraščiai, verslo kelionių sąrašai, darbo užmokesčio lapeliai (algalapiai), kuriuose nurodyti dienpinigiai, patvirtina, kad darbo funkcijos buvo vykdomos ne vienoje, o keliose valstybėse.

38.3. Darbuotojo komunikacija su kolegomis Lietuvoje ir kitose šalyse buvo neatsiejama darbo dalis. Visa komunikacija vyko per bendrovės vidinę sistemą, todėl darbuotojui objektyviai nebuvo įmanoma tokios informacijos pateikti teismui.

38.4. DK imperatyvių nuostatų taikymas esant darbui keliose valstybėse turėtų būti siejamas su darbdavio registracijos vieta – t. y. subjektu, iš kurio darbuotojas faktiškai gaudavo nurodymus, o ne darbuotojo gyvenamąją vietą.

38.5. Nepaisant to, kad darbo sutartyje su bendrove šalys numatė užsienio teisės normų taikymą, šiuo konkrečiu atveju egzistuoja teisinis ir faktinis imperatyvių DK nuostatų taikymo pagrindas.

38.6. Kreditorius (darbuotojas) turėjo svarbią priežastį nutraukti darbo sutartį, kadangi bendrovė du mėnesius iš eilės ir daugiau nemokėjo darbo užmokesčio ir bendrovė (darbdavys) ilgiau kaip du mėnesius iš eilės nevykdė savo įsipareigojimų (DK 56 straipsnio 1 dalies 2 punktas). Darbo sutarties nutraukimas DK 56 straipsnio 1 dalies 1 punkto pagrindu atitiko tarp šalių susiklosčiusią faktinę situaciją ir darbuotojo valią nutraukti darbo santykius. Darbuotojas turi teisę į dviejų vidutinio darbo užmokesčių dydžio išeitinę išmoką, kuri yra 41 666,66 Eur (20 833,33 Eur x 2).

38.7. Kadangi bendrovės ir kreditoriaus darbo santykiai yra pasibaigę, bendrovė nebuvo sumokėjusi jam darbo užmokesčio, kompensacijos už nepanaudotas kasmetines atostogas, išeitinės išmokos, delspinigių ir nėra darbuotojo neteisėtų veiksmų ar kaltės dėl to, kad bendrovė su juo neatsiskaitė laiku, laikytina, kad kreditoriaus reikalavimas sumokėti netesybas pagal DK 147 straipsnio 2 dalį yra pagrįstas. Darbuotojas turi teisę reikalauti netesybų pagal DK 147 straipsnio 2 dalį, kurios yra 83 333,32 Eur (20 833,33 Eur x 4).

38.8. Teismas neinicijavo papildomų duomenų rinkimo, nesigilino į bylos medžiagą dėl esminių ginčo tarp šalių aspektų (teisinio pagrindo įtraukti išeitinės išmokos ir netesybų sumas į darbuotojo kreditorinį reikalavimą) ir neanalizavo ginčo dalyką įrodančių dokumentų turinio. Darbuotojo algalapių turinys aiškiai patvirtino darbuotojo darbo funkcijų vykdymą keliose valstybėse. Esminės aplinkybės dėl išeitinės kompensacijos ir netesybų liko tinkamai neįvertintos, o darbuotojo teisės – neapgintos. Nemokumo procese teismui skirtas aktyvus vaidmuo. Tai apima įrodymų vertinimą ir papildomų duomenų rinkimą, jei to reikia teisingam sprendimui priimti, juolab, kai sprendžiamas klausimas yra susijęs su ginču kylančiu iš darbo teisinių santykių.

38.9. Teismas nei bylos nagrinėjimo metu, nei nutartyje nevertino užsienio teisės normų, nepasisakė dėl būtinybės jas taikyti, nors konstatavo, kad ginčo šalys darbo sutartyje numatė taikytiną užsienio valstybės teisę. Nutartyje nurodė, kad imperatyvios Lietuvos Respublikos teisės normos nėra taikytinos, tačiau toks sprendimas neatitinka CK 1.11 straipsnio 2 dalies nuostatos ir yra nepagrįstas. Jeigu nagrinėjamoje byloje nebuvo įrodytas šalių susitarimu pasirinktos taikyti užsienio teisės turinys, tokiu atveju, kaip jau minėta, turėjo būti taikoma Lietuvos Respublikos teisė.

39. Atsakovės likviduojamos dėl bankroto UAB Kevin EU nemokumo administratorė MB „IS Group“ atsiliepiamuose į kreditorių atskiruosius skundus prašo atskiruosius skundus patenkinti. Atsiliepimai grindžiamas šiais pagrindiniais argumentais:

39.1. Teismo padarytos išvados dėl kreditorių finansinių reikalavimų nepagrįstumo yra deklaratyvios, neišsamios ir neatitinkančios realios darbo teisinių santykių situacijos, buvusios tarp kreditorių ir bendrovės.

39.2. Kreditoriai darbo funkcijas vykdė ne vien tik reziduojančiose valstybėse, o keliose užsienio valstybėse, be kita ko, ir Lietuvoje.

39.3. Darbo teisiniams santykiams pasibaigus, bendrovė su kreditoriais neatsiskaitė, t. y. nesumokėjo darbo užmokesčio, kompensacijos už nepanaudotas atostogas, išėtinės išmokos bei delspinigių, todėl reikalavimai dėl netesybų pagal DK 147 straipsnio 2 dalį yra pagrįsti.

39.4. Nemokumo procesas pasižymi aktyviu teismo vaidmeniu, todėl sprendžiant dėl su darbo santykiais susijusių reikalavimų, buvo būtina išsamiai ir aktyviai išsiaiškinti aplinkybes, tačiau teismas šios pareigos nevykdė.

39.5. Spręsdamas dėl kreditoriaus M. G. finansinio reikalavimo, teismas nepagrįstai taikė darbo užmokesčio atskaičius mokesčius dydį, nors darbo sutartyje ir šalių susitarime kreditoriaus darbo užmokesčio dydis numatytas neatskaičius mokesčių. Vengrijos mokesčių administratoriaus pozicija, pagal kurią mokesstinė prievolė pereina darbuotojui tuo atveju, kai darbdavys tampa nemokus, nebuvo įvertinta. Ši mokesstinė pareiga, perėjusi kreditoriui, reiškia, kad kreditorius turės deklaruoti ir sumokėti mokesčius į valstybės biudžetą. Kreditorius turi teisę reikalauti visos neišmokėtos darbo užmokesčio sumos, į kurią įeina tiek darbo užmokesčio, tiek mokėtini mokesčiai.

Teisėjų kolegija

k o n s t a t u o j a :

IV. Apeliacinės instancijos teismo nustatytos aplinkybės, teisiniai argumentai ir išvados

40. Bylos nagrinėjimo apeliacine tvarka ribas sudaro apeliacinio skundo faktinis ir teisinis pagrindai bei absoliučių teismo sprendimo negaliojimo pagrindų patikrinimas (Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodekso (toliau – ir CPK) 320 straipsnio 1 dalis). Apeliacinės instancijos teismas nagrinėja bylą neperžengdamas apeliaciniame skunde nustatytų ribų, išskyrus atvejus, kai to reikalauja viešasis interesas ir neperžengus skundo ribų būtų pažeistos asmens, visuomenės ar valstybės teisės ir teisėti interesai (CPK 320 straipsnio 2 dalis).

41. Pagal CPK 338 straipsnį atskiriesiems skundams paduoti ir nagrinėti taikomos taisyklės, reglamentuojančios procesą apeliacinės instancijos teisme, išskyrus CPK III dalies XVI skyriaus antrajame skirsnyje nustatytas išimtis. Nagrinėjamu atveju apeliacinės instancijos teismas nenustatė CPK 329 straipsnio 2 dalyje nurodytų absoliučių skundžiamos nutarties negaliojimo pagrindų, byloje taip pat nėra pagrindo peržengti atskirųjų skundų ribas.

Dėl esminių bylos faktinių aplinkybių ir ginčo esmės

42. Vilniaus apygardos teismas 2024 m. rugsėjo 19 d. nutartimi civilinėje byloje Nr. eB2-979-863/2025 iškėlė atsakovei UAB Kevin EU bankroto bylą, nemokumo administratore paskyrė MB „IS Group“. Nutartis įsiteisėjo 2024 m. spalio 31 d.

43. Kreditorius P. P. R. pateikė prašymą patvirtinti 211 499,97 Eur finansinį reikalavimą, kurį sudaro 83 333,32 Eur darbo užmokestis už 2024 m. kovo – birželio mėn. (po 20 833,33 Eur mėnesį), 41 666,66 Eur išaitinė kompensacija pagal DK 56 straipsnio 2 dalį, 83 333,32 Eur netesybos pagal DK 147 straipsnio 2 dalį už uždelsimą atsiskaityti pasibaigus darbo santykiams (20 833,33 Eur x 4 mėn.) ir 3 166,67 Eur delspinigiai už darbo užmokesčio mokėjimo termino pažeidimą.

44. Kreditorė C. B. pateikė prašymą patvirtinti 186 410 Eur finansinį reikalavimą, kurį sudaro 70 000 Eur darbo užmokestis už 2024 m. kovo – birželio mėn. (po 17 500 Eur per mėnesį), 8 750 Eur kompensacija už 10 dienų nepanaudotų atostogų, 35 000 Eur išaitinė kompensacija pagal DK 56 straipsnio 2 dalį, 70 000 Eur netesybos pagal DK 147 straipsnio 2 dalį už uždelsimą atsiskaityti pasibaigus darbo santykiams (17 500 Eur x 4 mėn.) ir 2 660 Eur delspinigiai už darbo užmokesčio mokėjimo termino pažeidimą.

45. Kreditorius M. G. pateikė prašymą patvirtinti 221 916,63 Eur finansinį reikalavimą, kurį sudaro 83 333,33 Eur darbo užmokestis už 2024 m. kovo – birželio mėn. (po 20 833,33 Eur per mėnesį), 10 416,67 Eur kompensacija už 10 dienų nepanaudotų atostogų, 41 666,66 Eur išaitinė kompensacija pagal DK 56 straipsnio 2 dalį, 83 333,32 Eur netesybos pagal DK 147 straipsnio 2 dalį už uždelsimą atsiskaityti pasibaigus darbo santykiams (20 833,32 Eur x 4 mėn.) ir 3 166,67 Eur delspinigiai už darbo užmokesčio mokėjimo termino pažeidimą.

46. Kreditorius R. M. pateikė prašymą patvirtinti 411 139,13 Eur finansinį reikalavimą, kurį sudaro 146 669,60 Eur darbo užmokestis už 2024 m. kovo - birželio mėn. (po 36 667,40 Eur mėnesį), 18 333,70 Eur kompensacija už 10 d. nepanaudotų atostogų, 73 334,80 Eur išaitinė kompensacija pagal DK 56 straipsnio 2 dalį, 146 669,60 Eur netesybos pagal DK 147 straipsnio 2 dalį už uždelsimą atsiskaityti pasibaigus darbo santykiams (36 667,40 Eur x 4 mėn.), 17 600,35 Eur atostogų priedas pagal darbo sutarties 5.2 punktą, 5 573,44 Eur delspinigiai už darbo užmokesčio mokėjimo termino pažeidimą ir 2 957,64 Eur išlaidos už teisinę pagalbą.

47. Byloje kilo ginčas dėl kreditorių (buvusių darbuotojų, įdarbintų užsienio valstybėse) P. P. R., C. B., M. G. ir R. M. finansinių reikalavimų dalių, kurias sudaro išaitinės kompensacijos pagal DK 56 straipsnio 2 dalį bei netesybos pagal DK 147 straipsnio 2 dalį už uždelsimą atsiskaityti pasibaigus darbo santykiams, pagrįstumo. Pirmosios instancijos teismas 2025 m. birželio 16 d. nutartimi kreditorių prašymus patenkino iš dalies ir patvirtino buvusių bendrovės darbuotojų finansinius reikalavimus, kuriuos sudaro darbo užmokestis, kompensacija už nepanaudotas atostogas bei delspinigiai už darbo užmokesčio mokėjimo termino pažeidimą, tačiau netvirtino finansinių reikalavimų dalių, kurias sudaro išaitinės kompensacijos pagal DK 56 straipsnio 2 dalį bei netesybos pagal DK 147 straipsnio

2 dalį. Atskiruosius skundus apeliantai grindžia tuo, kad, pirma, kreditorių (darbuotojų) ir bendrovės darbo santykiams taikytina valstybės, kurioje yra darbdavys (bendrovė) teisė, t. y. Lietuvos teisė, antra, pagal darbo teisinius santykius reglamentuojančias normas kreditoriai turi teisę į išieitinę kompensaciją bei netesybas, ir, trečia, tuo atveju, jei ginčui taikytina užsienio teisė, teismas nenustatė ir nevertino užsienio teisės normų turinio. Be to, apeliantas M. G. teigia, kad jis, kaip buvęs darbuotojas, turi teisę reikalauti neišmokėto darbo užmokesčio pagal darbo sutartį visa apimtimi su mokėtinų mokesčių dalimi, jo finansinis reikalavimas, kurį sudaro darbo užmokestis, tvirtintinas neatskaičius mokėtinų mokesčių dalies. Toliau teisėjų kolegija pasisako dėl šių atskirųjų skundų argumentų.

Dėl kreditorių finansinių reikalavimų tvirtinimo

48. Vienas bankroto byloje spęstinių klausimų yra bankrutuojančios bendrovės kreditorių finansinių reikalavimų tvirtinimas (Lietuvos Respublikos juridinių asmenų nemokomo įstatymo (toliau – JANĮ) 41, 42 straipsniai). Lietuvos teismų praktikoje pripažįstama, kad kreditoriaus reikalavimo tvirtinimo procedūra juridinio asmens bankroto byloje pagal savo teisinę prigimtį atitinka civilinės bylos nagrinėjimą, kurio metu siekiama išsiaiškinti, ar kreditorius turi reikalavimo teisę į likviduojamą dėl bankroto juridinį asmenį, o priimta teismo nutartis dėl kreditoriaus reikalavimo patvirtinimo atitinka teismo sprendimą, kuriuo iš esmės atsakoma į kreditoriaus materialųjį teisinį reikalavimą (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2012 m. balandžio 26 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-188/2012; 2021 m. balandžio 21 d. nutartis civilinėje byloje Nr. e3K-3-96-823/2021; Lietuvos apeliacinio teismo 2020 m. spalio 1 d. nutartis civilinėje byloje Nr. e2-1527-241/2020).

49. Kreditoriaus finansinis reikalavimas bankroto byloje gali būti tvirtinamas tuomet, kai jis yra pagrįstas įrodymais. Neįrodyto reikalavimo patvirtinimas neatitiktų bankroto proceso tikslų bei pažeistų kitų bankrutuojančios įmonės kreditorių, pagrindusių savo reikalavimus ir turinčių teisėtą interesą į savo reikalavimo patenkinimą kuo didesne apimtimi, teisėtus interesus. Gali būti tvirtinamas tik patikrintas kreditoriaus reikalavimas. Pirminį kreditorių pareikštų reikalavimų patikrinimą atlieka bankroto administratorius ir teikia teismui tvirtinti konkretų reikalavimą arba jį ginčija teisme. Nepriklausomai nuo administratoriaus pozicijos dėl konkretaus reikalavimo, teismas tvirtina kreditoriaus reikalavimą tik tokiu atveju, jei jis pagrįstas įrodymais, kurių nepaneigia kiti įrodymai (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2014 m. balandžio 25 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-233/2014).

50. Tinkamas kreditorių finansinių reikalavimų dydžio nustatymas yra svarbus sklandžiam bankroto proceso vykdymui bei kreditorių tarpusavio santykiams. Kreditoriaus reikalavimo patvirtinimas ar atsisakymas jį tvirtinti taip pat lemia ne tik konkretaus kreditoriaus teisę visiškai ar iš dalies gauti savo reikalavimų patenkinimą iš likviduojamos dėl bankroto bendrovės turto, bet ir turi įtakos patvirtintų kreditorių reikalavimų bendrai sumai bei proporcijoms, kuriomis bus tenkinami visų kreditorių reikalavimai, todėl, siekiant įgyvendinti minėtus bankroto proceso tikslus, svarbu įvertinti kiekvieno kreditoriaus teikiamo reikalavimo pagrįstumą (Lietuvos apeliacinio teismo 2022 m. rugpjūčio 30 d. nutartis civilinėje byloje Nr. e2-862-450/2022).

Dėl kreditorių (užsienio valstybėse dirbusių darbuotojų) finansinių reikalavimų dalių, kurias sudaro išieitinės kompensacijos ir netesybos, (ne)pagrįstumo

51. Nagrinėjamoje civilinėje byloje pareiškėjai prašė patvirtinti finansinius reikalavimus, kildinamus iš darbo teisinių santykių. Nustatyta, kad kreditorius P. P. R. ir bendrovė 2023 m.

birželio 14 d. sudarė darbo sutartį, kurios 12.1 papunktyje šalys sulygo, jog darbo sutarčiai ir kreditoriaus bei bendrovės darbo santykiams taikoma Vokietijos teisė. Kreditorė C. B. ir atsakovė 2023 m. birželio 21 d. sudarė darbo sutartį, kurios 12.1 papunktyje susitarta, jog darbo sutarčiai ir kreditorės bei bendrovės darbo santykiams taikoma Vokietijos teisė. Taip pat nustatyta, kad kreditorius M. G. ir bendrovė 2023 m. birželio 29 d. sudarė darbo sutartį, kurios 12.1 papunktyje šalys sulygo, jog darbo sutarčiai ir kreditoriaus bei bendrovės darbo santykiams taikoma Vengrijos teisė. Iš kreditorius R. M. ir bendrovės 2022 m. spalio 28 d. sudarytos darbo sutarties 13.1 papunkčio nustatyta, kad šalys susitarė, jog darbo sutarčiai ir kreditoriaus bei bendrovės darbo santykiams taikoma Olandijos teisė. Kadangi darbdavio buveinė yra Lietuvoje, darbo teisiniai santykiai yra su tarptautiniu elementu. Todėl, kilus skirtingų teisės sistemų kolizijai, ginčas sprendinamas vadovaujantis tarptautinės privatinės teisės normomis, nustatytomis „Roma I“ reglamente.

52. Reglamento „Roma I“ nuostatomis prioritetas suteiktas šalių susitarimu pasirinktai teisei (3 straipsnis). Specialioje nuostatoje, skirtoje individualioms darbo sutartims taikytinai teisei nustatyti, nurodyta, kad individualiai darbo sutarčiai taikoma pagal 3 straipsnį šalių susitarimu pasirinkta teisė, tačiau minėtas pasirinkimas negali atimti iš darbuotojo apsaugos, kurią suteikia teisės, kuri būtų taikoma tuo atveju, jei sutarties šalys nebūtų pasirinkusios sutarčiai taikytinos teisės, nuostatos, nuo kurių negalima nukrypti susitarimu (8 straipsnio 1 dalis). Specialioje nuostatoje taip pat įtvirtintos taikytinos teisės nustatymo taisyklės tais atvejais, kai šalių susitarimu taikytina teisė nepasirinkta (8 straipsnio 2–4 dalys) (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2016 m. gruodžio 7 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-484-701/2016 30 punktas).

53. Nagrinėjamu atveju šalys aiškiai ir nedviprasmiškai susitarė dėl taikytinos teisės, kuri, atitinkamai, yra Vokietijos, Vengrijos, Olandijos taikytina teisė. Tačiau, atsižvelgiant į teisinį reguliavimą, toks šalių pasirinkimas negali atimti iš darbuotojo apsaugos, kurią jam suteikia teisės, kuri būtų taikoma nesant šalių pasirinkimo, imperatyviosios normos (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2016 m. gruodžio 7 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-484-701/2016 35 punktas). Todėl nagrinėjamu atveju svarbu nustatyti, kokia teisė turėtų būti taikoma, jeigu šalys nebūtų sudariusios susitarimo dėl taikytinos teisės.

54. Vadovaujantis reglamento „Roma I“ 8 straipsnio 2 dalimi, sutarčiai taikoma teisė valstybės, kurioje darbuotojas, vykdydamas sutartį, įprastai atlieka darbą. ESTT praktikoje nurodyta, kad vietos, iš kurios darbuotojas paprastai dirba, kriterijus turi būti aiškinamas plačiai ir atsižvelgiant į tai, kur darbuotojas faktiškai vykdo savo įsipareigojimus (ESTT 2011 m. kovo 15 d. sprendimo byloje Heiko Koelzsch prieš Didžiąją Liuksemburgo Kunigaikštystę, C-29/10, 43 punktas; 2013 m. rugsėjo 12 d. sprendimo byloje Anton Schlecker prieš Melitta Josefa Boedeker, C-64/12, 31 punktas).

55. Apeliantai nurodo, kad darbo funkcijas vykdė keliose valstybėse, o darbo teisiniai santykiai yra susiję su Lietuva, tačiau šį argumentą paneigia byloje esantys įrodymai. Iš kreditorių C. B., M. G. ir R. M. su bendrove sudarytų darbo sutarčių 2.1 papunkčių atitinkamai nustatyta, kad darbuotojų darbo vieta, atitinkamai, yra Vokietijoje, Vengrijoje bei Nyderlanduose, o kreditoriaus P. P. R. ir bendrovės sudarytos darbo sutarties 2.1 papunktyje sulygta, jog darbo vieta yra nutolusi. Taigi, darbo sutarčių nuostatos nepatvirtina, kad kreditorių darbo vieta buvo numatyta Lietuvoje, priešingai, darbo vietos nėra susietos su bendrovės registracijos vieta. Apeliacinės instancijos teismo vertinimu, apeliantai darbo funkcijas vykdė savo gyvenamosios vietos valstybėse (nutolusiose darbo vietose nuo atsakovės buveinės), be to, darbuotojų pareigos sudaro prielaidą vertinti, jog darbo funkcijos buvo atliekamos nuotoliu, pasitelkiant kompiuterinę įrangą. Akcentuotina, kad kreditoriai yra mokesčių mokėtojai savo

gyvenamosios vietos valstybėse. Priešingai nei teigia apeliantai, pavienių darbo funkcijų laikinas vykdymas Lietuvoje (komandiruotės) bei bendravimas elektroninio ryšio priemonėmis su kolegomis Lietuvoje, nekeičia kreditorių ir bendrovės darbo sutartyse susitaro reguliavimo dėl taikytinos užsienio valstybių teisės darbo santykiams. Taigi nustatė, kad darbuotojai darbo funkcijas atliko iš savo gyvenamosios vietos, pirmosios instancijos teismas pagrįstai konstatavo, jog, sprendžiant dėl finansinio reikalavimo patvirtinimo, taikytina, atitinkamai, Vokietijos, Vengrijos bei Nyderlandų teisė.

56. Nors darbuotojas įprastai laikomas silpnesne darbo teisinių santykių šalimi, tačiau apeliacinės instancijos teismas akcentuoja, kad būtent kreditoriai, sudarydami darbo sutartis, inicijavo susitarimą dėl taikytinos užsienio teisės susiklosčiusiems darbo teisiniams santykiams, t. y. apeliantai siekė ir sutiko su darbo sutartyse numatytu reguliavimu. Apeliantai yra išsilavinę, aukštas pareigas (partneris, vyriausiasis technologijų specialistas, produktų departamento direktorius) užėmę asmenys, mokantys užsienio kalbas, savo srities profesionalai, gebantys atlikti darbo funkcijas užsienio subjektui (darbdaviui, esančiam Lietuvoje), šiuo metu yra atstovaujami profesionalaus advokato. Todėl, teisėjų kolegijos vertinimu, kreditoriai galėjo ir turėjo suprasti tokio susitarimo esmę bei pasekmes, o priimtas sprendimas atitiko jų interesus ir nebuvo primestas darbdavio; šią aplinkybę patvirtina ir faktas, kad buvo pasirinkta taikyti tos valstybės, kurioje buvo nuolat atliekamaos darbuotojo darbo funkcijos, vieta, sutampanti su darbuotojo gyvenamąja vieta; su kiekvienu darbuotoju ši darbo sutarties sąlyga buvo aptarta individualiai, kadangi visose darbo sutartyse ji yra skirtinga. Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, nėra pagrindo pripažinti, kad darbo sutartyse numatytos išimties dėl taikytinos užsienio teisės pažeidžia kreditorių, kaip darbuotojų, teises ir dėl to šalių susitarimu numatytas teisinis reguliavimas neturėtų būti taikomas, sprendžiant dėl kreditorių finansinių reikalavimų, susijusių su darbo teisiais santykiais, (ne)pagrįstumo atsakovės bankroto byloje.

57. Apibendrinama išdėstytus argumentus, teisėjų kolegija konstatuoja, kad pirmosios instancijos teismas, nustatęs tarp kreditorių ir bendrovės esant susitarimams dėl užsienio valstybių teisės taikymo, pagrįstai sprendamas dėl finansinių reikalavimų dalių, kurias sudaro išėtinės išmokos bei netesybos, netaikė DK 56 ir 147 straipsnių nuostatų, o atskirųjų skundų argumentai nesudaro pagrindo priešingai išvadai.

58. Kreditorių reikalavimų pateikimo ir tvirtinimo tvarka reglamentuota JANĮ 41–42 straipsniuose. Kreditoriai savo reikalavimus ir jų pagrindimo dokumentus per 30 dienų nuo teismo nutarties iškelti nemokumo bylą paskelbimo priežiūros institucijos interneto svetainėje dienos pateikia paskirtam nemokumo administratoriui, taip pat nurodo, kaip yra užtikrintas šių reikalavimų įvykdymas. Nemokumo administratorius patikrina kreditoriaus reikalavimo teisės pagrindimo dokumentus ir ne vėliau kaip per 30 dienų nuo reikalavimų pateikimo termino pabaigos perduoda kreditorių reikalavimus tvirtinti teismui ir prideda savo nuomonę dėl kreditorių reikalavimų pagrįstumo (JANĮ 41 straipsnio 1, 2 dalys). Kreditorių reikalavimus tvirtina teismas. Teismas ne vėliau kaip per 20 dienų nuo kreditorių reikalavimų gavimo dienos patvirtina kreditorių reikalavimus, kurie yra neginčijami (JANĮ 42 straipsnio 1–2 dalys).

59. Tais atvejais, kai dėl konkrečių kreditorių reikalavimų kyla ginčas, teismas tokių kreditorių reikalavimų tvirtinimo klausimą nagrinėja pagal bendrąsias ginčo teisenos taisykles ir atlieka išsamų įrodymų tyrimą. Tokio aiškinimo laikomasi tiek kasacinio teismo, tiek Lietuvos apeliacinio teismo praktikoje (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2012 m. spalio 31 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-7-328/2012; Lietuvos apeliacinio teismo 2018 m. spalio 23 d. nutartis

civilinėje byloje Nr. e2-1679-241/2018; 2022 m. sausio 6 d. nutartis civilinėje byloje Nr. e2-15-1120/2022; 2023 m. lapkričio 23 d. nutartis civilinėje byloje Nr. e2-1106-910/2023).

60. CK 1.12 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad teismas užsienio teisę taiko, aiškina bei jos turinį nustato ex officio (savo iniciatyva) tais atvejais, kai tai nustatyta Lietuvos Respublikos tarptautinėse sutartyse ar įstatymuose. To paties straipsnio 2 dalyje nurodyta, kad tais atvejais, jeigu užsienio teisės taikymą nustato šalių susitarimas, visus su taikomos užsienio teisės turiniu susijusius įrodymus, atsižvelgdama į tos teisės oficialų aiškinimą, jos taikymo praktiką ir doktriną atitinkamoje užsienio valstybėje, pateikia ginčo šalis, kuri remiasi užsienio teise. Ginčo šalies prašymu teismas gali padėti jai surinkti informaciją apie taikytina užsienio teisę.

61. Taigi, JANĮ yra reglamentuota kreditorių finansinių reikalavimų pateikimo ir tvirtinimo tvarka, kurios kreditoriai turi laikytis. Kreditoriai, manydami turintys finansinių reikalavimų teisę į bankrutuojančią bendrovę, visų pirma, prašymus dėl jų finansinio reikalavimų patvirtinimo, su visais juos pagrindžiančiais įrodymais, turi pateikti nemokumo administratori, kuri, juos patikrinusi pagal turimus bendrovės dokumentus, pateikia tvirtinti teismui arba ginčija.

62. Teisėjų kolegija vertina, kad, nagrinėjamu atveju, esant tarp kreditorių bei bendrovės susitarimams dėl taikytinos užsienio teisės, pirma, kreditoriai, įgyvendindami jiems tenkančią įrodinėjimo pareigą, savo prašomus patvirtinti reikalavimus kartu su įrodymais, pagrindžiančiais tiek faktinį reikalavimo pagrindą ir dydį, tiek teisinį pagrindą – taikytinos užsienio teisės turinį, turėjo pateikti nemokumo administratori. Antra, nemokumo administratorė turėjo patikrinti kreditorių reikalavimų pagrindimo dokumentus, t. y. reikalavimų faktinį bei teisinį pagrindus, be kita ko, pagrįstumą pagal taikytiną užsienio teisės reguliavimą, ir kreiptis į bankroto bylą nagrinėjančią teismą su prašymu patvirtinti finansinius reikalavimus arba jų (dalies) netvirtinti. Trečia, pirmosios instancijos teismas, sprenddamas dėl apeliančių finansinių reikalavimų (ne)pagrįstumo, turėjo nustatyti aktualų taikytinos užsienio teisės normų turinį, atlikti jo teisinį vertinimą bei išsamų įrodymų tyrimą. Apeliacinės instancijos teismas pažymi, kad tik tinkamai laikantis nurodytos tvarkos byloje galima teisingai išspręsti klausimą dėl apeliančių finansinių reikalavimų (ne)tvirtinimo teisėtumo ir pagrįstumo.

63. Apeliacinės instancijos teismas, susipažinęs su bylos medžiaga, nustatė, kad kreditoriai prašomas patvirtinti finansinių reikalavimų dalis, kurias sudaro išėitinės išmokos bei netesybos, grindė Lietuvos teisės normomis, reglamentuojančiomis darbo teisės santykius, kurios, kaip minėta, šiuo atveju nėra taikomos. Sprendžiant dėl kreditorių finansinių reikalavimų pagrįstumo taikytina Vokietijos, Olandijos bei Vengrijos teisė. Kreditoriai nei nemokumo administratori, nei teismui nepateikė taikytinos užsienio teisės turinio, t. y. Vokietijos, Olandijos bei Vengrijos teisės aktų nuostatų, kurios pagrįstų prašomus patvirtinti finansinius reikalavimus, nors tokią pareigą turi. Be to, pirmosios instancijos teismas, pagrįstai nusprendęs, kad klausimui išspręsti netaikytinos DK nuostatos, nenustatinėjo taikytinos užsienio teisės turinio ir nevertino kreditorių reikalavimų pagrįstumo pagal Vokietijos, Olandijos bei Vengrijos teisės normas. Teisėjų kolegija, įvertinusi minėtas aplinkybes, konstatuoja, kad kreditoriai, siekdami pagrįsti savo finansinius reikalavimus atsakovės bankroto byloje ir tinkamai įgyvendindami jiems tenkančią įrodinėjimo pareigą, turi pateikti į bylą klausimui išspręsti aktualius su užsienio teisės turiniu susijusius įrodymus (teisinį reikalavimų pagrindą), taip pat tinkamai apskaičiuoti reikalavimų dydžius bei pateikti tai pagrindžiančius įrodymus. Akcentuotina, kad tuo atveju, jeigu kreditoriai dėl objektyvių priežasčių negeba ar neturi galimybės pateikti su taikytinos užsienio (Vokietijos, Olandijos bei

Vengrijos) teisės turiniu susijusių įrodymų, teismas pagal kreditorių prašymą gali padėti jiems surinkti informaciją apie taikytina užsienio teisę byloje.

64. Apeliacinės instancijos teismas pažymi, kad tinkamas kreditorių finansinių reikalavimų dydžio nustatymas yra svarbus sklandžiam bankroto proceso vykdymui bei kreditorių tarpusavio santykiams. Kreditoriaus finansinio reikalavimo patvirtinimas ar atsisakymas jį tvirtinti taip pat lemia ne tik konkretaus kreditoriaus teisę visiškai ar iš dalies gauti savo reikalavimų patenkinimą iš bankrutuojančios įmonės turto, bet ir turi įtakos patvirtintų kreditorių finansinių reikalavimų bendrai sumai bei proporcijoms, kuriomis bus tenkinami visų kreditorių finansiniai reikalavimai, todėl, siekiant įgyvendinti minėtus bankroto proceso tikslus, svarbu įvertinti kiekvieno kreditoriaus teikiamo finansinio reikalavimo pagrįstumą.

65. Teisėjų kolegija, apibendrinama nurodytus argumentus, konstatuoja, kad byloje nenustačius taikytinos užsienio teisės turinio, pirmosios instancijos teismui negalėjo susiformuoti pagrįstas įsitikinimas dėl byloje įrodinėjamų reikšmingų faktų buvimo (CPK 176, 185 straipsniai) ir ginčui tinkamai bei visapusiškai išspręsti reikšmingos aplinkybės byloje liko nenustatytos bei neįvertintos. Dėl šios priežasties galėjo būti neteisingai įvertintos apelianų finansinių reikalavimų dalys, kurias sudaro išėtinės išmokos bei netesybos, kildinamos iš darbo sutarčių, sudarytų su užsienyje dirbusiais darbuotojais. Byloje nustatytas pažeidimas, teisėjų kolegijos vertinimu, negali būti pašalintas apeliacinės instancijos teisme, kadangi tai reikštų, kad klausimas dėl kreditorių finansinių reikalavimų dalių (ne)pagrįstumo turėtų būti nagrinėjamas iš esmės visa apimtimi naujais aspektais, o tai neatitiktų apeliacijos esmės bei paskirties ir gali riboti dalyvaujančių byloje asmenų teisę į apeliaciją. Dėl to, yra pagrindas panaikinti skundžiamos pirmosios instancijos teismo nutarties dalį, kuria atsisakyta patvirtinti kreditorių P. R., C. B., M. G. ir R. M. finansinius reikalavimus, kuriuos sudaro išėtinės išmokos bei netesybos, ir šią bylos perduoti nagrinėti iš naujo pirmosios instancijos teismui (CPK 337 straipsnio 1 dalies 3 punktas).

Dėl kreditoriaus M. G. finansinio reikalavimo dalies, kurią sudaro su darbo užmokesčiu susiję mokėtini mokesčiai, (ne)pagrįstumo

66. Apeliantas M. G. atskirajame skunde teigia, kad užsienyje gyvenantis darbuotojas yra atsakingas už atitinkamų mokesčių sumokėjimą užsienio valstybės institucijoms (nuo faktiškai išmokėtų darbo užmokesčio sumų), todėl nėra pagrindo nuo darbuotojui mokėtino darbo užmokesčio atskaičiuoti mokėtinų mokesčių. Nurodo, kad užsienio valstybės institucijos reikalavimą turi į fizinių asmenį, kuriam bus išmokėtas darbo užmokestis kaip patvirtinto reikalavimo dalis bankroto proceso metu, todėl nėra pagrindo atskaičiuoti mokesčius nuo darbuotojui mokėtino darbo užmokesčio. Apelianto teigimu, bendrovė nesumokėjo nuo darbuotojo darbo užmokesčio atskaičiuotų mokesčių Vengrijos mokesčių administratoriui, todėl darbuotojui teks pareiga deklaruoti ir sumokėti nuo darbo užmokesčio priklausančius mokėti mokesčius pagal Vengrijos teisę. Atskirajame skunde nurodyta, kad kreditorius turi teisę reikalauti neišmokėto darbo užmokesčio pagal darbo sutartį su mokėtinų mokesčių dalimi. Teisėjų kolegija šiuos apelianto argumentus pripažįsta nepagrįstais.

67. Pirmosios instancijos teismas, be kita ko, patvirtino kreditoriaus M. G. 67 517,52 Eur finansinio reikalavimo dalį; teismas konstatavo, kad kreditoriaus reikalavimo dydis nustatomas pagal kreditoriui apskaičiuotą išmokėti darbo užmokesį už 2024 m. kovo – birželio mėnesius (neto), kuris pagal darbo užmokesčio lapelių, lentelės ir darbo užmokesčio žiniaraščių duomenis yra 67 517,52 Eur; į apskaičiuotą išmokėti sumą yra įskaičiuota kompensacija už nepanaudotas atostogas (6 609 832 Vengrijos forintų).

68. Iš byloje esančių duomenų nustatyta, kad prašomą patvirtinti finansinio reikalavimo dalį pateikė buvęs Lietuvos Respublikoje įregistruoto juridinio asmens UAB Kevin EU darbuotojas, kuris nuolat gyveno ir pagal darbo sutartį dirbo Vengrijoje, yra šios valstybės pilietis bei mokesčių mokėtojas Vengrijoje.

69. Iš į bylą pateikto 2023 m. gruodžio 18 d. kreditoriaus ir atsakovės sudaryto darbo sutarties priedo 1 punkto nustatyta, kad darbdavys (bendrovė) įsipareigojo mokėti darbuotojui (kreditoriui) mėnesinį 20 833,33 Eur (bruto) darbo užmokestį. Iš 2023 m. gruodžio 18 d. darbo sutarties priedo nustatyta, kad darbo užmokestis apmokestinamas pagal darbuotojo gyvenamosios vietos šalies nuostatas (darbo sutarties priedas, 1 punktas). Remiantis pareiškimu, adresuotu darbdaviui, nustatyta, kad darbdavys pažeidė pareigą sumokėti socialinio draudimo mokesčių ir socialinio draudimo įmokas (pretenzijos dėl darbo sutarties nutraukimo I skyriaus. Iš abipusio susitarimo dėl sutarties nutraukimo matyti, kad darbdavys įsipareigojo mokesčių ir socialinio draudimo įmokų sumą, mokėtiną už 2024 m. birželio mėnesį, iki 2024 m. liepos 12 d., sumokėti atitinkamoms institucijoms, kaip to reikalauja teisės aktai. Darbdavys įsipareigojo pateikti darbuotojui mokėjimus patvirtinančius dokumentus (abipusio susitarimo dėl sutarties nutraukimo 5.2. papunktis). Be to, nors darbo sutartimi buvo sulygta dėl 20 833,33 Eur (bruto) darbo užmokesčio mokėjimo, tačiau, pavyzdžiui, sausio mėnesį faktiškai darbuotojui buvo išmokama 14 439,34 Eur suma, atskaičius gyventojų pajamų mokesčių ir draudimo įmokas (18,5 proc.). Taigi iš pateiktų dokumentų darytina išvada, kad būtent darbdavys turėjo pareigą mokėti mokesčius už darbuotoją, darbuotojui tokia pareiga nebuvo perleista ar deleguota jokia apimtimi. Atitinkamai, nėra pagrindo tvirtinti kreditoriaus finansinio reikalavimo su mokesčiais.

70. Atmestini kaip neįrodyti ir nepagrįsti atskirojo skundo argumentai, kad į pareiškėją kreipėsi Vengrijos mokesčių administratorius su reikalavimu sumokėti skolą. Apeliantas į bylą pateikė nepasirašytą vengrų kalba sudarytą dokumentą, kurio turinys nėra suprantamas, kadangi į bylą yra pateiktas ne originalus dokumento vertimas, o vertimas, atliktas dirbtinio intelekto. Tačiau vertime, kurį atliko dirbtinis intelektas, liko neišverstų frazių, sakinių, pastraipų, kurios daro dokumento turinį nesuprantamą; dokumentas nėra niekaip susietas su darbo santykiais su Lietuvos įmone. Taigi pareiškėjas nepateikė įrodymų, atitinkančių leistinumo ir sąsajumo reikalavimus, todėl jais negali būti grindžiamas finansinis reikalavimas nagrinėjamoje byloje.

71. Pirmosios instancijos teismas konstatavo, kad kreditoriaus reikalavimo dydis nustatomas pagal kreditoriui apskaičiuotą išmokėti darbo užmokestį už 2024 m. kovo – birželio mėnesius (neto), kuris pagal darbo užmokesčio lapelių, lentelės ir darbo užmokesčio žiniaraščių duomenis yra 67 517,52 Eur. Apeliantas atskirajame skunde nepaneigė šio pirmosios instancijos teismo argumento ir kitų skaičiavimų atskirajame skunde nepateikė. Atitinkamai, ši pirmosios instancijos teismo nutarties dalis paliekama nepakeista.

Dėlprocesinės bylos baigties ir bylinėjimosi išlaidų atlyginimo

72. Apibendrinamas tai, kas išdėstyta, apeliacinės instancijos teismas konstatuoja, kad pirmosios instancijos teismas, byloje nenustatęs kreditorių (buvusių atsakovės darbuotojų užsienyje) finansinių reikalavimų dalių, kurias sudaro išėtinės kompensacijos bei netesybos, pagrįstumo bei tvirtinimo klausimui išspręsti taikytinos užsienio teisės turinio, netyrė ir nevertino, ar kreditorių reikalavimai yra pagrįsti pagal taikytiną teisinį reguliavimą, todėl nebuvo atskleista šios bylos dalies esmė, o pagal pateiktus įrodymus klausimo negalima išnagrinėti iš esmės apeliacinės instancijos teisme (CPK 327 straipsnio 1 dalies 2 punktas, 338

straipsnis), todėl yra pagrindas panaikinti skundžiamos nutarties dalį, kuria atsisakyta patvirtinti kreditorių P. R., C. B., M. G. ir R. M. finansinius reikalavimus, kuriuos sudaro išeitinės išmokos bei netesybos, ir šį klausimą perduoti nagrinėti iš naujo pirmosios instancijos teismui (CPK 337 straipsnio 1 dalies 3 punktas).

73. Tačiau pirmosios instancijos teismas, sprenddamas klausimą dėl kreditoriaus M. G. finansinio reikalavimo dalies, kurią sudaro su darbo užmokesčiu susiję mokėtini mokesčiai darbuotojo gyvenamosios vietos valstybei, patvirtinimo, tinkamai įvertino byloje esančius įrodymus ir pagrindai patvirtino tą finansinio reikalavimo dalį, kurią sudaro nesumokėtas darbo užmokestis, atskaičius mokesčius. Kadangi pirmosios instancijos teismas teisingai nustatė, jog būtent darbdaviui teko pareiga mokėti mokesčius už darbuotoją, o darbuotojui buvo išmokamas ne visas darbo sutartyje sulgytas darbo užmokestis su mokesčiais (bruto), pagrindai sprendė, jog darbuotojui turėjo būti išmokėtas darbo užmokestis atskaičius mokesčius (neto).

74. Panaikinus Vilniaus apygardos teismo 2025 m. birželio 16 d. nutarties dalį, kuria atsisakyta patvirtinti kreditorių P. R., C. B., M. G. ir R. M. finansinių reikalavimų dalis, ir šį klausimą perdavus nagrinėti pirmosios instancijos teismui iš naujo, bylinėjimosi išlaidų paskirstymo klausimas paliekamas spręsti finansinių reikalavimų tvirtinimo klausimą iš naujo nagrinėsiančiam pirmosios instancijos teismui (CPK 93 straipsnis).

Lietuvos apeliacinio teismo Civilinių bylų skyriaus teisėjų kolegija, vadovaudamasi Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodekso 337 straipsnio 1 dalies 3 ir 4 punktais, 331 straipsniu,

nutaria:

Vilniaus apygardos teismo 2025 m. birželio 16 d. nutarties dalį, kuria atsisakyta patvirtinti kreditorių P. R., C. B., M. G. ir R. M. finansinių reikalavimų dalis, kurias sudaro išeitinės kompensacijos bei netesybos, atsakovės bankrutuojančios uždarnosios akcinės bendrovės Kevin EU bankroto byloje, panaikinti ir perduoti klausimą dėl kreditorių P. R., C. B., M. G. ir R. M. finansinių reikalavimų dalių, kurias sudaro išeitinės kompensacijos bei netesybos, patvirtinimo pirmosios instancijos teismui nagrinėti iš naujo.

Vilniaus apygardos teismo 2025 m. birželio 16 d. nutarties dalį, kuria patvirtintas kreditoriaus M. G. pirmosios eilės 67 517,52 Eur (šešiasdešimt septynių tūkstančių penkių šimtų septyniolikos eurų ir 52 centų) finansinis reikalavimas, kurį sudaro darbo užmokestis bei kompensacija už nepanaudotas atostogas atskaičius mokesčius, palikti nepakeistą.

Teisėjai

Giedrė Čėsniėnė

Vilija Mikuckienė

Vigintas Višinskis